BUCUREȘTI : Ion Ionescu (căzut la pămînt) a executat o foarfecă peste cap și a trimis mingea peste portarul Popa, care se întinde inutil, încercînd să împiedice golul.

Foto : CRISTIAN SAMOILA

LA ÎNTÎLNIREA LUI „1" CU „14"

Înaintea meciului care opunea pe lider ultimei clasate, atmosfera era diferită la cele două vestiare. De o parte, „ciracii" lui Valentin Stănescu — în plină cursă spre titlu — așteptau cu teamă jocul. „Timișorenii — spuneau ei — n-au ce pierde în acest meci". De cealaltă parte, studenții de la Politehnica priveau cu calm și hotărîre, în același timp, confruntarea care urma să înceapă. „Ne apărăm șansele pînă la sfîrșit" — ne-a spus antrenorul Reuter.

Poate că această diferență de stare de spirit explică jocul oferit și în care diferența — normală — dintre cei doi „poli" ai clasamentului a fost estompată, comportarea diferită a unor echipe cu aspirații la fel de diferite, de altfel ca și pretențiile față de ele.

Descătușată de obsesia punctelor, formația timișoreană (una din cele mai tinere — media de vîrstă 24 ani — și cu multe nume care acum „își croiesc drum") și-a văzut de joc, a construit de foarte multe ori acțiuni frumoase, dovedind capacitate tehnică și tactică și făcînd pe mulți iubitori ai fotbalului să regrete retrogradarea acestei echipe, în plină formare, tocmai în momentul în care — pentru a se realiza mai bine — ar mai fi avut nevoie de un stagiu de un an în categoria A. Politehnica dispune de mulți jucători talentați, un care a format un ansamblu destul de sudat, dar resimte o lipsă esențială: forța de atac. Bazată mai mult pe Surdan, ofensiva este prea anemică și cade ușor pradă unei apărări masive, cum s-a întîmplat duminică.

Rezistența studenților timișoreni nu-i prima și nici principala explicație sau cauză a comportării, sub așteptări, a liderului în acest pasionant final de campionat. Echipa Rapidului dă semne de oboseală, unii jucători manifestă un accentuat grad de uzură (Codreanu, Jamaischi, Năsturescu), alții se „remarcă" prin randament scăzut (Ionescu, Dumitriu au ratat acțiuni prin greșeli personale care au dovedit lipsă de concentrare și s-au jucat cu ocaziile tocmai cînd golaverajul poate fi decisiv). Toate acestea, care au subliniat „eclipsa" de formă a liderului, au făcut ca partida cu Politehnica, totuși mai vioaie și mai bună decît „vedeta" cuplajului, să satisfacă numai parțial și — de ce să n-o spunem? — mai mult datorită fotbaliștilor timișoreni.

În ajunul încheierii campionatului, pentru rapidiști se pune problema strîngerii rîndurilor, a unui ultim efort — fizic și nervos — în sprintul final pentru a intra în posesia unui titlu rîvnit de atîta amar de vreme și care se află doar la cîțiva pași de ei...

Petre GAȚU

DE-AR STA TIMPUL ÎN LOC...

Toată lumea știe cît de mult înseamnă conducătorul de joc pentru o echipă.

Și — să trecem din primele rînduri la concret — cît a însemnat, totdeauna, *Constantin* pentru Steaua.

Aproape că ești tentat să legi gloria de acum cîțiva ani a echipei de numele „optului" său.

Duminică, intimitatea structurală a legăturii *Constantin = Steaua* ni s-a părut ilustrată, mai bine ca oricînd, de partida cu Petrolul. O primă repriză excelentă a lui *Constantin* și-a pus amprenta pe întreg jocul formației sale, care conducea „ostilitățile" și lăsa impresia că va cîștiga ușor. Mingile servite de *Constantin* lui *Sorin Avram* (la una din ele, s-a și marcat golul militarilor), lui *Voinea* sau lui *Creiniceanu* au fost adevărate modele clasice. Cu atît mai remarcate și mai gustate de public, cu cît — din păcate — erau printre puținele faze de calitate ale partidei. *Constantin* a vrut să se întreacă pe sine, a muncit din răsputeri, dar energia sa nu mai e fără limite. În a doua parte a jocului, oboseala și-a spus cuvîntul. Dar chiar și în această perioadă, pasele lui *Constantin* s-au detașat prin claritate, prin intuiția fazei imediat următoare. „Profesorul" ne-a arătat că el știe un mare adevăr: *a pasa bine în atac nu înseamnă doar a transmite mingea unui coechipier, ci a i-o transmite astfel încît preluarea mingii de către acesta să însemne un pericol mereu mai mare pentru poarta adversă.* Mai tinerii săi colegi de linie nu l-au înțeles, însă, totdeauna pe *Constantin*. Acest lucru, inevitabila oboseală a „regizorului" și zvîcnirea de ambiție a Petrolului au făcut ca Steaua să nu obțină decît un punct.

Reflecție la masa presei: *„De-ar avea Costică doar cîțiva ani în minus, am avea o problemă mai puțin pentru meciul cu Italia".*

Ce păcat, profesore, că timpul fuge ireparabil!

Radu URZICEANU

● *În tot cursul săptămînii care a precedat meciul cu Steaua, antrenorii și medicul echipei Petrolul s-au străduit să recupereze măcar pe unul dintre jucătorii accidentați. Existau speranțe că acesta va fi Roman. Dar, înainte de meci, n-a fost găsit apt pentru joc. Astfel că pe banca rezervelor au stat tot Dragnea și Mirăuță. La omul sărac ..*

● *Țîrlea, înaintașul arădean, are la activul său în acest campionat patru goluri.*

ÎN CÎTEVA RÎNDURI

Prea puțin pentru un atacant care în trecut dovedise mult simț al porții și figurase printre fruntașii clasamentului golgeterilor. Realizarea lui devine însă și mai neînsemnată dacă adăugăm că două goluri le-a înscris în calitate de... fundaș. Într-adevăr, în ultimul timp, Țîrlea a fost folosit ca fundaș stînga. La Timișoara, el a transformat o lovitură de la 11 m, iar duminică, în jocul cu Dinamo Pitești, a înscris dintr-o lovitură liberă de la 20 m

● *Moment dramatic în min. 34 al partidei U.T.A. — Dinamo Pitești. Barbu scoate de pe linia porții o minge care intra în gol. Este scorul de 0—0 și acordarea acestui gol ar putea să însemne rămînerea echipei arădene în categoria A. Dar n-a fost gol! Tribunele se agită, fotbaliștii de la U.T.A. cer gol, dar arbitrul Macovei (care a fost aproape de față și a văzut) rămîne intransigent în neacordarea golului. Bravo lui!*

● *În repriza a doua a meciului Steaua — Petrolul, crainicul stadionului „23 August" a anunțat că în locul lui Dridea II a intrat ...Mirăuță. Era vorba, în realitate, de Dragnea! Greșeala a fost semnalată imediat celor care au comis-o, dar ei au preferat să tacă. Nu era mai corect să facă o rectificare?*

● *La Petroșeni, terenul de joc este stropit din belșug și pe cale artificială... în afara contribuției — destul de darnice — a cerului. Dar se exagerează cu utilizarea gurilor de apă. Duminică, multe porțiuni ale suprafeței de joc se transformaseră în veritabile bălți, care au împiedicat considerabil execuțiile tehnice. Ca să nu mai vorbim că noroiul, terenul extrem de moale s-au arătat un adversar mai puternic pentru localnici decît pentru Dinamo*

TITLU CAMP

SE VA ABIA ULTIMA DUM LA PL

sau DINAMO

CLUJ : Avram (în dreapta) comitehent, deși ar fi putut relua balonul cu capul

Foto : S. BRAȘOVEANU

OXIGENUL S-A TERMINAT PREA DEVREME

Deschizînd ușa cabinei Jiului, la cîteva momente după meciul cu Dinamo, am avut senzația că intru într-o încăpere a resemnării. Figurile jucătorilor nu exprimau numai decepția celei mai categorice înfrîngeri suferite pe teren propriu, ci și o epuizare ușor de observat. Privită „de aproape", prima reprezentantă a fotbalului din Valea Jiului confirmă ceea ce constatasem, de la distanță, în cele 90 de minute de luptă cu Dinamo București. O formație cu plumb în picioare, care vine totdeauna cu un timp în urmă la balon, este pradă ușoară la fiecare accelerare a adversarului. Poate că semnele terminării oxigenului acumulat de Jiul pentru campionat, erau mai evidente în comparație cu prospețimea lui Dinamo. N-au fost rare momentele cînd credeai că în tricourile roșii se află jucători care au început al treilea meci consecutiv al zilei, în vreme ce „albii" încep abia atunci meciul. **Frățilă**, spre exemplu care nu se poate lăuda cu o deosebită rapiditate a cîștigat aproape toate sprinturile, avînd ca limite a sosirii balonul, cu **Stocker** sau cu **Dan**, iar apărătorii echipei lui **Traian Ionescu** au sosit totdeauna cu o zecime de secundă înaintea atacanților locali.

Ne-am amintit, în aceste momente de suferință pentru Jiul, de echipa cu același nume și aceiași jucători care a adunat cea mai mare recoltă de aplauze la partidele din Capitală, făcînd o veritabilă risipă de energie, prezentîndu-ne un fotbal în mișcare, cu permanente schimbări de poziții în atac. Poate că această golire a unui sac prea mic de oxigen să fi adus acum echipa în pragul asfixierii. După cum tot așa de adevărat este că, acum, cînd atacul nu mai poate ține mingea s-a văzut și veritabila față a apărării petroșenene care nu mai poate beneficia de blîndețea sau resemnarea unui adversar dezarmat de golurile pe care le primea, de regulă, în „actul întîi" al fiecărui joc.

Acum, apărarea organizată și calmă a lui Dinamo București a făcut infructuoase tentativele haotice ale înaintării Jiului și a pus, prin contraatacuri concepute inteligent, divers, într-o situație vecină cu ridicolul defensiva Jiului. Acestui fotbal lucid și calm, urmărind o idee pe care — din discuțiile anterioare cu dinamoviștii — mi-am dat seama că ei o urmăreau, în care credeau — spectatorii din Petroșeni i-au acordat cu sportivitate, în final aplauze calde.

Din lecția acestui sfîrșit de campionat, Jiul trebuie să învețe că rezervele de suflu trebuie să țină pînă la final ; dacă aceste jocuri trebuiau să hotărască rămînerea în A ? Nu era deprimare acum, în Valea Jiului ?

Eftimie IONESCU

Fotbal Fot